

SVEN HASSEL

FLATBARI LICHIDAȚI PARISUL!

Ediția a V-a

Traducere de
FLORIN MOLNAR

NEMIRA

CUPRINS

Plutonul 91 nu cruță pe nimeni	5
Ultima oră.....	26
Pe muntele Golgota.....	41
Încartiruirea.....	55
În stilul lui Hemingway	87
O mitralieră pierdută	105
Descoperirea unui depozit american.....	129
Generalul von Choltitz îl vizitează pe Himmler	153
Ar putea fi salvat Parisul?.....	167
Camera de gardă de la Hotel Meurice	173
Evadarea din închisoarea de la Fresnes.....	188
În Montmartre cu Haină Roșie.....	201
Plimbare nocturnă prin Paris.....	213
Gestapoul capitulează.....	229
O noapte la Paris.....	246
Refuz de a îndeplini ordinul.....	260

PLUTONUL 91 NU CRUȚĂ PE NIMENI

– Mă întreb, spuse Micuțul, punându-și mâna la ochi și uitându-se în zare, dacă poți să ajungi în Anglia înot?

– Probabil că da, răspunse Legionarul, cu o voce plictisită.

– Dacă ai fi pește, adăugă Bătrânul.

– Și ai avea cu tine hrană câtă îți trebuie...

– Oricum, ți-ar lua o groază de timp.

– Hm!

Micuțul își aținti din nou privirea către orizont, încrun-
tându-se și scărpinându-se în vârful capului.

– Dar a făcut-o careva? spuse el într-un târziu.

– Sigur, dar nu de-aici.

– Unde ai ajunge dacă ai porni de-aici? insistă Micuțul, care nu ar fi fost el dacă nu s-ar fi ținut cu-ncăpățănare de o idee, când îi cășuna pe ea.

Legionarul ridică din umeri.

– Al naibii să fie dacă știu... Poate la Dover.

– Atunci, cam cât de departe zici că ar fi? încercă iar Micuțul.

– Mm... treizeci de kilometri. Optzeci de kilometri. Un drum al dracului de greu, în orice caz.

– De ce nu l-am încerca?

Bătrânul zâmbi:

– Pentru că te-ai îneca înainte să ajungi la jumătate.

– Faci pariu?

– De ce nu? Sunt sigur de ceea ce îți spun!

– Desigur, murmură Barcelona, există întotdeauna și un alt punct de vedere. Dacă te-ai rătăci, ceea ce ar fi foarte probabil, fiindcă fiecare părticică din mare arată exact la fel ca oricare altă părticică din mare, nu ai cum să știi unde-ai ajunge până la urmă. S-ar putea să fii destul de norocos să te trezești pe coasta Irlandei, dar, dacă ai trece pe lângă ea, ar trebui să o ții așa tot înainte, până în Groenlanda.

– Aș fi în stare să risc, spuse Micuțul. Aș prefera să înot de acum încolo de-a lungul și de-a latul oceanului, pentru tot restul vieții, decât să mai lupt în războiul ăsta mizerabil.

Oricât ar părea de absurd, am început efectiv să ne antrenăm pentru asta. În fiecare zi înotam cu puțin mai departe decât în ziua precedentă, făcând mereu eforturi până când simțeam că am ajuns la capătul puterilor, regula fiind ca acela mai slab „să țină pasul” cu cel mai puternic. În ce mă privește, eu am renunțat la ideea de a ajunge înot până în Groenlanda în ziua în care eram gata să mă înec din cauza unui cârcel. Dacă n-ar fi fost Gregor, pentru mine războiul s-ar fi terminat. Dar vreo doi din grup și-au continuat încă o vreme programul de antrenament. Amândoi s-au întors la miezul nopții, după ultima lor excursie pe apă, complet epuizați, dar declarând plini de entuziasm că au văzut la orizont țărmul Angliei.

– Încă vreo două săptămâni, își dădu cu părerea Micuțul, și cred că vom reuși.

N-au avut însă această șansă. Din anumite motive necunoscute nouă, paza s-a dublat de-a lungul întregii coaste și, înainte ca Micuțul și echipa lui de candidați la traversarea înot a Canalului Mânecii să fi găsit mijloacele de a trece neobservați, istoria a pus capăt ambițiilor lor prin debarcarea din Normandia. Războiul intervenise din nou.

Minele de aruncător alungă din tine orice sentiment. Cazemata în care ne aflam fusese lovită deja în plin și stătea înclinată asemenea unui bețiv, cu un umăr adânc înfipt în nisip și cu celălalt arătând spre cer. Acoperișul se lăsase în jos de la mijloc.

Părerea mea este că minele sunt și mai diabolice decât bombele. Îți toacă nervii cu și mai multă cruzime. Zgomotul pe care

Libris
Reședință publică online

Îl fac este infernal și au obiceiul să cadă unde sunt mai puțin așteptate. Când este vorba de o bombă, ai măcar șansa de a-i calcula punctul probabil de impact.

Încă o explozie. Cazemata și-a primit a doua lovitură în plin. De data aceasta, acoperișul s-a prăbușit definitiv. O ploaie de țărână și nisip căzu cu zgomot pe lângă urechile noastre, bucăți de beton se făcură țândări de jur împrejur și toate luminile se stinseră brusc. Aceia dintre noi care au putut, au ieșit afară. Maiorul Hinka fu proiectat violent, cu capul înainte, și ateriză cu un zgomot surd pe un morman de dărâmături. Se ridică de acolo încet, cu multă grijă. Avea sânge pe față, uniforma îi era zdrențuită, iar ciotul brațului drept îi ieșea, în mod grotesc, printr-o ruptură a mânecii. Își pierduse brațul cu doi ani în urmă. Ciotul nu apucase încă să se vindece cum trebuie.

O hoardă de șobolani chițăind se revărsă printre ruinele cazematei dărâmate. Unul, intrând în panică, se repezi la maior, i se agăță de piept, căscându-și puternic botul hidos, dând la iveală un șir de dinți ascuțiți și galbeni. Micuțul azvârli cu dosul palmei animalul, care zbură prin aer, și, în clipa în care atinse pământul, fu apucat de camarazii din pluton și sfâșiat în bucățele.

Din larg, artileria marinei trăgea asupra noastră fără oprire, demolând încetul cu încetul zidurile de beton în care ne puseseăm speranțele de a ne proteja. Trupele de infanterie recent debarcate înaintau, iar noi le respingeam cum ne pricepeam mai bine, aruncând grenade. Micuțul legăna neglijent în mână o grenadă, în vreme ce ajuta la scoaterea unui supraviețuitor de sub dărâmăturile cazematei. Îl priveam înmărmurit: cuiul de siguranță al grenadei era pe jumătate scos, iar el nu dădea niciun semn că ar fi observat. Micuțul însă știa ce face când era vorba de grenade. El și cu mine eram, ca să zic așa, campionii în domeniu. Micuțul le arunca la o distanță de 118 metri, eu la 110. Până la acea dată, nimeni nu fusese în stare să ne depășească performanțele.

Între timp, distracția continua. Dura deja de câteva ceasuri bune și începuse să ne plictisească. Era ca și cum ne-am fi aflat în interiorul unei tobe uriașe, în care ar fi bătut un milion de

nebuni. După un timp, simțurile ți se toceau și percepeai totul ca pe un simplu zgomot de fond.

Porta propuse un joc de cărți, dar cine se putea concentra asupra lui? Nervii ne erau încordați la maximum, iar urechile ne pocneau la cea mai mică schimbare în calitatea zgomotului provocat de infernul ce făcea ravagii de jur împrejurul nostru. Bănuiam însă că aceasta nu era decât o joacă de copii, în comparație cu ceea ce, cu siguranță, avea să urmeze. Mai curând sau mai târziu, vor lansa un atac pe scară largă; un adevărat măcel. Deie Domnul să nu folosească aruncătoare de flăcări. Dacă ar face-o, am fi pierduți. Știam că ei nici nu cruțau și nici nu așteptau cruțare. Avuseseră grijă să ne informeze că singura noastră posibilitate de a scăpa era să ne predăm, căci intenționau să lupte până când ar fi șters de pe fața pământului și pe ultimul dintre noi. Propagandă, firește. Lansam și noi astfel de prostii. Când ar fi sosit momentul, fie că s-ar fi folosit aruncătoarele de flăcări, fie că nu, noi trebuia să luptăm până la ultimul, cu spatele la zid, fără ca vreun gând de a ne preda să ne treacă prin mințile noastre bine instruite.

Bătrânul stătea în picioare, singur și părăsit, într-un colț, legănându-se ușor dintr-o parte în alta, privindu-și cu o expresie înghețată casca de oțel pe care o ținea cu ambele mâini. Nu știa că-l privesc, și pe obrajii lui am văzut două șiroaie curate de lacrimi rostogolindu-se prin stratul de fum și murdărie. Iată, mi-am zis, un om care nu va mai putea îndura prea mult dezgustătoarele imagini și zgomote și mirosuri ale războiului.

Bombardamentul continua. Absolut pe neașteptate, fără niciun semn prevenitor, tavanul noului nostru adăpost se prăbuși. Pentru o clipă, dominară panica și confuzia. Ca un telegraf bătând în neștire, în minte mi se întipări gândul: deci asta simți când ești îngropat de viu... deci asta simți când ești îngropat de viu... deci asta... Și apoi, deodată, m-am trezit în picioare, lângă Micuțul, amândoi chinându-ne să sprijinim o traversă grea, pentru a preveni o nouă alunecare de pământ. Micuțul nu spunea nimic: stătea doar acolo, transpirând și strângând din dinți. Aveam senzația că fiecare oscior din trup mi se frângea sub apăsare. Aproape că-mi doream ca Micuțul să renunțe la această luptă inegală pentru ca,

pe urmă, și eu, fără să mă fac de râs, să dau drumul părții mele de povară și să mă scufund în pace pentru a-mi da sfârșitul sub dărâ-mături. Dar Micuțul rămase cu încăpățânare pe poziție și, înainte ca eu să mă fac de rușine, apăru Gregor cu un ciocan și niște proptele. Nu eram îngropați de vii, dar fuseserăm pe aproape.

Un capăt al adăpostului era, evident, expus încă pericolului, așa că ne îngrămădeam în tăcere și treceam, fără un cuvânt, de la unul la altul țigări aprinse și o sticlă de calvados. Singurul zgomot, în afara urletului bătăliei ce se desfășura afară, erau gemetele ră-niților, care te umpleau de milă. Un băietan de șaptesprezece-opt-sprezece ani urla din toate puterile, în agonie, zăcând într-un colț cu ambele picioare zdrobite până la măduvă de greutatea unui tun. L-au scos în grabă și l-au îmbibat cu morfină, dar eu n-aș fi pariat pe șansele lui. Oricum, sigur era că n-ar mai fi putut vreodată să umble.

Porta se târa printre picioarele oamenilor, căutându-și pache-tul de cărți pe care-l împrăștiase explozia. Legionarul desfășură calm un mic postav verde și începu să joace zaruri cu mâna stângă contra mâinii drepte. Noi, ceilalți, stăteam în picioare sau așezați, înghesuți unul într-altul, într-o atmosferă încordată ca un arc. Atinseserăm acea limită a spaimei și tensiunii care te aduc în pra-gul nebuniei, când orice remarcă întâmplătoare sau incident ne-însemnat îi poate duce pe oameni dincolo de limita raționalului și îi poate transforma în animale sălbatice care să se sfâșie și să se arunce în luptă unul împotriva celuilalt. A fost o ușurare când a apărut o a doua hoardă de șobolani: ne-a dat un pretext legitim pentru a acționa violent și, probabil, a prevenit un mic dezastru.

Orele treceau; încet, greoi, una după alta, într-o procesiune or-donată, târându-se înainte, spre o nouă zi sau o nouă noapte. Nu mai eram siguri ce oră era sau de câtă vreme ne aflam acolo. Stăteam și așteptam, pur și simplu. Nu puteam face nimic altceva. Unii dintre noi fumau, alții stăteau de vorbă, alții dormeau. Majoritatea ședeau și priveau. Legionarul își strânsese de mult postavul verde, iar Micuțul își scosese muzicuța și ne cânta, iarăși și iarăși, aceleași melodii. Câțiva dintre noi îl ocărau, dar majoritatea sufeream în tăcere. Dacă nu altceva, armata te învăța măcar să ai răbdare.

Afară nu puteai să-ți dai seama dacă era zi sau noapte. Un nor gros de fum atârna ca un giulgiu între cer și pământ. Nu părea posibil ca cineva – sau chiar ceva – să fi supraviețuit crâncenului atac.

La un moment dat, Porta a scos cele patruzeci și nouă de cărți de joc pe care reușise să le salveze și a început să le împartă celor care stăteau în apropierea lui, dar chiar și entuziasmul lui se topi în fața totalei noastre letargii. În primul rând, era aproape imposibil să vezi cărțile fără să aprinzi mereu chibrituri, iar pe de altă parte cui naiba îi mai păsa dacă pierde sau câștigă?

– Nici măcar să trișezi nu-ți mai vine, fir-ar să fie, mormăi Porta, adunând pachetul și amestecând cărțile cu un aer supărat.

Nimeni nu se deranja măcar să nege. Continuum să ne îndeplinim istovitoare sarcină de a aștepta.

– Ați putea să mâncați, dracului, în loc să stați pe nenorocitele voastre de funduri și să nu faceți nimic.

Porta trecu cu privirea roată peste noi, în întuneric. Nimeni nu mișcă nici măcar un mușchi. Dând din umeri cu indiferență, el își scoase rația de supraviețuire și începu să o halească. Priveam cu ochii goi. Nici măcar maiorul Hinka nu comentă, deși deschiderea rației de supraviețuire, ca să nu mai vorbim de consumarea ei, era interzisă în mod expres până la, sau fără, ordinul unui comandant. Porta continuă să mestece cu sârg, folosindu-și vârful baionetei drept furculiță. Când își termină rația, bău din apa ce se folosea pentru răcirea mitralierelor. Nimeni nu protestă. Nimănui nu-i păsa. Cine ar fi vrut să răcească mitralierele când, în orice clipă, era în pericol să fie făcut fărâme de către inamic? Porta, aparent imperturbabil, își încheie masa scobindu-și unicul dinte rămas cu o bucată de cârpă unsuroasă, folosită la curățirea puștilor. Se așează apoi pe spate, cu mâinile sub cap și cu un zâmbet de mulțumire pe buze, ca unul care ar fi terminat o masă cu trei feluri de mâncare și o sticlă de vin.

În sfârșit, bombardamentul dădu semne că s-ar potoli. Ne ridicăram cu grijă, luarăm puștile în mână, împinserăm plăcile protectoare din dreptul ambrazurilor și instalăram mitralierele în poziție. Ar fi fost un adevărat miracol atunci dacă, în iadul lumii de afară, ar mai fi rămas cineva în viață. Peisajul devenise de

Libris

nerecunoscut de când îl văzusem ultima oară. De jur împrejur, pe o distanță de kilometri, zăceau împrăștiate dărâmături. Țărușii de oțel și barajele de sârmă ghimpată, supravegheate cu atât drag de Rommel, dispăruseră cu desăvârșire. Maiorul Hinka făcu încercări desperate, dar lipsite de succes, de a contacta baza la telefonul de companie. Nu mai exista telefon. Nu mai exista bază. Toate pozițiile pe care le deținusem fuseseră pesemne rase de pe fața pământului de bombardament.

Iar acum, inamicul se revărsa din ambarcațiunile de desant și mișuna cu miile pe plaje. Val după val de figuri îmbrăcate în kaki, cărora nici nu le trecea prin minte că ar putea să mai întâmpine vreo opoziție. La urma-urmei, cine ar fi putut supraviețui atacului sălbatic, pentru a putea opune vreo rezistență?

Și apoi, deodată, aruncătoarele de 120 mm începură să arunce o cascadă neîntreruptă de proiectile în mijlocul hoardelor kaki. Pentru o clipă, infanteria ezită, dădu înapoi, evident șocată de această primire neașteptată. Comandanții lor nu le oferiră niciun răgaz. Dădeau ordine cu glas ridicat, încolo și înapoi, și își grăbeau oamenii prin mișcări nerăbdătoare de brațe și smucituri din cap. Mitralierele secerau lanțuri întregi de trăgători, aruncătorul de flăcări al lui Porta își trimitea limbile lui drăcești printre acestea, înhățând ici pe unul, dincolo pe altul. Ne ridicarăm din gaura de iad pentru a-i privi cum mor. Era acum rândul nostru să le arătăm ce înseamnă o distrugere în masă. Siluetele în kaki cădeau una peste alta, călcau peste camarazii lor căzuți, se împiedicau și se încurcau în picioare, dar continuau să vină. Am văzut un soldat împiedicându-se de un morman de dărâmături, străpuns în cădere de sârmă ghimpată ascunsă. Țipetele lui erau îngrozitoare chiar și pentru urechile mele surescitate. A fost o binefacere când, prins în focul mitralierelor, a fost aproape tăiat în două. Cel puțin au încetat Țipetele.

Maiorul Hinka se ridică brusc în picioare și se năpusti afară strigându-ne să-l urmăm. Pornirăm pe urmele lui, cu Micuțul și Legionarul în frunte. Cu o mână țineam arma care atârna la spate, prinsă de cureaua agățată în jurul gâtului. Cu mâna liberă smulgeam grenade de la centură și le aruncam în puzderia de inamici.